

Arrest

nr. 288 602 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk binnengekomen te zijn op 9 november 2020. Op 19 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van origine Pasjtoen en bent u afkomstig uit het dorp Mangaso in het district Matun, gelegen in de provincie Khost. U ging slechts twee of drie jaar naar school. Uw broer [F.], die zijn middelbare studies had afgerond, sloot zich zo'n vijf jaar voor uw vlucht uit Afghanistan aan bij het Afghaanse leger. Hij begon een officiersopleiding en behaalde achttien maanden later de rang van tweede luitenant. Na zijn opleiding werd hij gestationeerd op de legerbasis Gardez. Hij was er verantwoordelijk voor de controleposten rondom de basis. Een jaar voor uw vlucht uit het land werd uw broer gebeld door een lid van de taliban uit uw dorp. Deze persoon maakte duidelijk dat uw broer moest stoppen met zijn werk voor het Afghaanse leger, anders zou hij gedood worden. Zes maanden lang gebeurde er niets totdat er een aanslag werd gepleegd op een controlepost van de legerbasis. Omdat de taliban eerder uw broer al bedreigd hadden en omdat de talib die zich opblies een jongeman uit jullie dorp was, vermoedde uw broer dat dit een aanslag op zijn leven was. Nog eens zes maanden later richtte de imam van de moskee uit jullie dorp zich tot de dorpsoudste met de eis dat uw broer zou stoppen met zijn werk. Indien hij niet zou tegemoetkomen aan hun vraag, moest u zich aansluiten bij de taliban. De dorpsoudste vertelde dit meteen aan uw vader. Hij contacteerde uw broer maar hij weigerde om te stoppen met zijn werk. Een jaar voordien waren er immers een aantal dorpelingen, die net als hij voor het leger werkten maar op vraag van de taliban gestopt waren met hun werk, alsnog gearresteerd en vermoord door de taliban. Uw vader achtte het niet meer veilig voor u en stuurde u naar uw oom in Madikhel. Hier bracht u de nacht door. De volgende dag, zo'n vijftien dagen na het Suikerfeest van 1398 (= begin juni 2019), verliet u het land. Enkele dagen later kwamen de taliban naar de woning van uw ouders. Ze omsingelden en doorzochten uw huis en gaven uw vader aan de moskee enkele rake klappen. Twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwam u in Griekenland aan. Nogmaals drie maanden later reisde u verder naar Roemenië. Na een kort verblijf in Duitsland kwam u een jaar na uw vertrek uit Afghanistan aan in België. U verzocht hier op 19 november 2020 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban omdat uw broer bij het Afghaanse leger werkte. Uw broer dook na de machtsovername van de taliban onder en vluchtte naar Iran, waar hij tot op heden verblijft.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara; de taskara van uw vader; een werkbadge van het Afghaanse leger op naam van [F. I.]; een bankkaart op naam van een zekere [F.]; verschillende opleidings- en appreciatiecertificaten van het Afghaanse leger op naam van [F.] ([I.]); een brief van uw broer [F.], ondertekend door de dorpsoudste, waarin hij jullie problemen met de taliban onderschrijft; enkele foto's van uw broer in legeruniform; een foto van u en uw broer op de proclamatie van zijn officiersopleiding; een screenshot van enkele audioberichten op Messenger met een zekere [F. U.]; en een enveloppe waarmee uw oom een aantal documenten naar u opstuurde. Op 15 februari 2022 voegde uw advocaat nog een aantal foto's van uw broer in legeruniform toe aan uw dossier, net als schooldocumenten betreffende uw broer, zijn taskara, een screenshot van audioberichten die jullie op 11 en 12 augustus 2021 uitgewisseld hebben en een screenshot van uw facebookprofiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. U legde tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van uw taskara neer (Verklaring DVZ, vraag 27). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u uw originele taskara neer (CGVS, p. 16). Dit volgens u originele document, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier, kan echter bezwaarlijk als een authentiek exemplaar gezien worden. Het serienummer net onder de hoofding moet, zo blijkt uit de beschikbare informatie, op het document met een stempel aangebracht worden, hetgeen op uw document niet het geval is: het gaat hier immers om een kopie. Geconfronteerd met deze vaststelling, herhaalde u dat u dit document zelf in Khost verkreeg, dat u het daar op deze manier kreeg en dat dit het origineel is, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven (CGVS, p. 16). Bovendien kan er gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten

gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De waarde van Afghaanse (identiteits)documenten is bijgevolg bijzonder relatief. Deze vaststellingen betreffende het enige document dat u ter ondersteuning van uw beweerde identiteit aanbracht en waaraan geen enkele authenticiteitswaarde gehecht kan worden zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw identiteit danig op de helling.

Betreffende uw beweerde identiteit kan er voorts nog op gewezen worden dat u sinds uw aankomst in Europa voortdurend verschillende geboortedata heeft opgegeven. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Griekenland 10 september 1995 als geboortedatum opgaf. Later stelde u in Roemenië dat u geboren was op 1 januari 1993 en bij aankomst in Duitsland zei u geboren te zijn op 1 januari 1997. In België werd de geboortedatum 1 augustus 1998 geregistreerd. Dit komt overeen met de taskara die u neerlegde en waarin aangegeven wordt dat u op de afgiftedatum (10/05/1396, komt overeen met 1 augustus 2017) volgens uw lichaamsbouw zo'n negentien jaar oud moest zijn. Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder in Griekenland, Roemenië en Duitsland steeds verschillende geboortejaren gehanteerd had, verklaarde u dat de smokkelaars daar niet wilden blijven en dat u de waarheid niet mocht vertellen (CGVS, p. 37). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit, quod non in casu. Dit doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde identiteit.

Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er ernstig voorbehoud geplaatst moet worden bij uw identiteit.

Dit maakt dat er niet zonder meer geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat [F. J.], wiens taskara en schooldocumenten u neerlegde, daadwerkelijk uw broer is. Dit kan verder onderbouwd worden door de volgende vaststellingen.

Zo kan erop gewezen worden dat uw opeenvolgende verklaringen over uw broers en zussen niet stroken met elkaar. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u slechts twee zussen en een broer. Uw broer [F.] vermeldde u niet (Verklaring DVZ, vraag 17). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u in totaal drie broers en drie zussen heeft (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze vaststellingen, stelde u dat u al uw broers en zussen aanvankelijk wel allemaal genoemd had maar dat deze niet opgeschreven werden. U zou de kans krijgen om alle details later te vermelden (CGVS, p. 37). Gelet op uw verklaringen bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud dat u geen opmerkingen had bij de verklaringen die u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd (CGVS, p. 3), gelet op het feit dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen nauwgezet noteren en dat deze verklaringen aan u voorgelezen werden waarna u ze heeft ondertekend en gelet op het feit dat uw broer [F.] een prominente plaats inneemt in uw vluchtrelaas, kan deze uitleg om evidente redenen niet overtuigen.

Voorts kan er gewezen worden op een bevreemdende vaststelling betreffende uw broers naam. In de opleidings- en werkcertificaten betreffende uw broer, die u neerlegde om uw verklaringen over zijn aanstelling bij het Afghaanse leger te ondersteunen, wordt tweemaal gewag gemaakt van de naam [F. I.]. Ook op de door u neergelegde legerbadge wordt deze naam vermeld. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd naar de volledige naam van uw broer verklaarde u dat de familienaam officieel [J.] is. Deze gebruiken jullie allemaal. Uw broer wilde deze naam echter niet gebruiken en hij nam aldus de naam [I.] aan. Gevraagd waarom hij dit niet wilde, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat hij deze naam mooi vond (CGVS, p. 30). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat een Afghaanse man die een officiersopleiding start niet zijn echte naam dient op te geven of te hanteren, doch een willekeurige naam kan en mag kiezen.

Ook uw verklaringen over het werk van uw broer kunnen maar weinig overtuigen. Gevraagd naar de plaats waar uw broer actief was, gaf u aan dat hij werkte in Khost. U verduidelijkte dat de basis lag in het district Manduzai (CGVS, p. 11). Gevraagd tot welke specifieke legerdivisie uw broer behoorde, gaf u echter tweemaal aan dat hij bij het Khost Regiment zat en dat zijn kamp in Gardez lag (CGVS, p. 18 en 35). Gardez, waar het hoofdkwartier van het 203e korps van het Afghaanse leger gelegen is, ligt echter in de provincie Paktia en niet in het district Manduzai van de provincie Khost. Daarnaast waren uw verklaringen over uw broers rang weinig eenduidig. U verklaarde dat hij eerste luitenant (bredman) was (CGVS, p. 18). U gaf aan dat hij deze rang bereikte na zijn officiersopleiding (CGVS, p. 19). Gevraagd naar welke rang hij had toen hij zijn opleiding beëindigde, stelde u opnieuw dat hij de rang van eerste luitenant had (CGVS, p. 31). U voegde hieraan toe dat hij na zijn opleiding de rang van tweede luitenant had, maar dat hij later de rang van eerste luitenant behaalde. Gevraagd na hoeveel tijd dit gebeurde, verklaarde u plotsklaps, ofschoon u drie keer verklaard had dat hij de rang van eerste luitenant had, dat hij deze rang eigenlijk nooit behaald heeft (CGVS, p. 33). Hij deed bij een tekort aan dergelijke officieren slechts het werk van een eerste luitenant (CGVS, p. 33). Dit is weinig eenduidig. In het licht van deze verklaringen komt het ook bevreemdend over dat u een aantal foto's neerlegt waarop uw beweerde broer een uniform van eerste luitenant draagt. U verklaarde voorts dat uw broer de commandant was van zijn eigen compagnie

(tolai)(CGVS, p. 35). Volgens de beschikbare informatie telt een dergelijke compagnie zo'n honderd leden. Merkwaardig genoeg verklaarde u daarentegen dat er in een compagnie zo'n zestien of zeventien soldaten zitten (CGVS, p. 35). Het komt tot slot weinig aannemelijk over dat uw broer de volledige verantwoordelijkheid droeg over alle controleposten rondom de basis waar hij gelegerd was. Dat iemand die slechts de rang van tweede luitenant had aan het hoofd stond van de beveiliging van een legerbasis waar zo'n acht- tot negenhonderd militairen verbleven, onder wie veel Amerikanen (CGVS, p. 32 en 33), is weinig waarschijnlijk. Deze vaststellingen over de tewerkstelling van uw broer komen bevreemdend over en doen afbreuk aan uw bewering daadwerkelijk een broer te hebben gehad die tot aan de machtsgreep van de taliban met de ineenslorting van het Afghaanse leger tot gevolg bij dit leger zat.

Uw verklaringen over de door u neergelegde attesten met betrekking tot uw broers opleiding en tewerkstelling bij het Afghaanse leger kunnen voorts niet meteen overtuigen. Over het eerste attest (A) verklaarde u dat het ging over de achttien maanden durende officiersopleiding in Kabul. Over de inhoud van deze opleiding had u echter geen informatie (CGVS, p. 19). Uit de vertaling blijkt echter dat dit een attest is van een commandotraining die elf maanden duurde. Betreffende het tweede attest (B) verklaarde u dat uw broer een deel van de opleiding goed had afgewerkt en dat hij daarom een certificaat kreeg (CGVS, p. 20). Op dit certificaat staat echter dat het een appreciatiebrief is die opgemaakt werd op 17/12/1399 (= 7 maart 2021), i.e. geruime tijd na het einde van zijn opleiding. Ofschoon u voorts verklaarde dat dit attest opgemaakt was door zijn leerkrachten (CGVS, p. 20), werd het ondertekend door de commandant van het 203e korps van het Afghaanse leger. Met betrekking tot het derde attest (C) gaf u aan dat dit attest aangaf dat uw broer goed had meegewerkt tijdens de opleiding (CGVS, p. 20). Nochtans blijkt uit de vertaling ervan dat het louter een bewijs is van het succesvol doorlopen van enkele opleidingen. Ook betreffende het laatste attest (D) zijn uw verklaringen niet overtuigend. U gaf aan dat uw broer blijkbaar ergens goed zijn job had gedaan en dat ze hem hiervoor wilden bedanken (CGVS, p. 20). Uit de vertaling blijkt echter dat het gaat om het succesvol afronden van een basisopleiding. Ofschoon u stelde dat dit document opgesteld werd op de legerbasis (CGVS, p. 20), blijkt dit geenszins het geval te zijn. Uw verklaringen over deze documenten kunnen aldus allerm minst overtuigen. Betreffende al de door u neergelegde documenten met betrekking tot [F.] – zijn taskara, zijn werkattesten en zijn diploma en resultaten van de middelbare school - kan overigens nog aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Bovendien kan aangestipt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts kopies zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier na te gaan is. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief.

Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over de contacten met uw beweerde broer niet overeenstemmen met de Messengergesprekken die u voorlegde. U verklaarde namelijk dat uw broer, toen de taliban zo'n tien dagen voor de val van Kaboel op 15 augustus 2021 Khost innamen, drie maanden spoorloos verdween en u of uw familie in deze periode geen contact met hem gehad hebben (CGVS, p. 33). Dit strookt echter niet met de door u aangebrachte screenshot van een aantal audioboodschappen die u en uw broer [F.] uitwisselden. U verklaarde dat deze gesprekken dateren van net voor de val van de Afghaanse regering in augustus 2021. Dit was het laatste contact dat u met uw broer had (CGVS, p. 21). Op deze screenshot staan onder de datum '28 augustus' echter nog een aantal audioboodschappen van u en uw broer. Dit is niet alleen bijna twee weken na de val van de Afghaanse regering maar ook meer dan drie weken nadat uw broer spoorloos verdwenen zou zijn. Later voegde u nog een screenshot toe waaruit blijkt dat u op 11 augustus 2021 nog enkele audioboodschappen uitwisselde met [F.]. Ook dit strookt niet met uw eerdere verklaringen dat uw broer tien dagen voor de val van Kaboel spoorloos verdween en u drie maanden lang geen contact met hem had. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat aan dergelijke screenshots hoe dan ook weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig in scène gezet kunnen worden.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de broer bent van [F. I.], die actief geweest zou zijn voor het Afghaanse leger.

Ook de problemen die u omwille van de tewerkstelling van uw beweerde broer met de taliban gekend zou hebben in uw land van herkomst heeft u niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u verschillende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten zou hebben. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat werd afgenomen op 8 december 2020, stelde u dat u zo'n jaar eerder uw land van herkomst verlaten had (Verklaring DVZ, vragen 10 en 37), i.e. eind 2019. Ook uit uw verklaringen over uw reisweg die u op het Commissariaat-generaal aflegde blijkt dat u slechts elf maanden onderweg bent geweest naar België. Uw reis naar Griekenland duurde twee maanden, u bleef daar drie maanden en toen u dit land verliet, duurde het nog zo'n zes maanden voordat u België bereikte, waar u op 10 november 2020, daags na uw aankomst in het land, uw verzoek om internationale bescherming liet registreren (CGVS, p. 13, 14 en 15).

Desalniettemin verklaarde u op het Commissariaat-generaal ook dat u Afghanistan kort na het Suikerfeest van 1398, dat blijkens de beschikbare informatie gevierd werd op 3 en 4 juni 2019, verlaten heeft. U gaf aan dat jullie twee of drie dagen na het Suikerfeest begonnen met de tarweoogst en dat u vijftien dagen na het feest Afghanistan verlaten heeft (CGVS, p. 6, 13 en 14). Aldus blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u midden juni 2019 uw land van herkomst verlaten moet hebben. Uit de 'Eurodac Search Result' blijkt evenwel dat uw vingerafdrukken reeds op 30 juni 2019 in Griekenland werden afgenomen. Gelet op uw verklaringen dat uw reis van Afghanistan naar Griekenland zo'n twee maanden geduurd heeft (CGVS, p. 14), zou u uw land van herkomst reeds verlaten moeten hebben in april 2019, geruime tijd voor het Suikerfeest van 1398. Hierop gewezen, stelde u dat u niet in de winter vertrokken bent, maar in het begin van de zomer en herhaalde u enkel uw bewering dat u vijftien dagen na het Suikerfeest Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 37). Het loutere herhalen van een enkele versie kan de vastgestelde verschillen tussen uw opeenvolgende verklaringen niet rechtvaardigen. Dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over de periode waarin u uw land van herkomst verlaten heeft, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan. Immers, uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u het gesprek tussen de dorpsoudste en uw vader zo'n twee weken na het Suikerfeest van 1398, i.e. rond 17 juni 2019, situeert. Gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat u op 30 juni 2019 reeds in Griekenland vertoefde en u verklaarde twee maanden eerder Afghanistan verlaten te hebben, dient vastgesteld te worden dat u ten tijde van het Suikerfeest van 1398 niet meer in Afghanistan verbleef.

Aansluitend bij het voorgaande kan er nog gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u aanvankelijk dat u na het gesprek tussen uw vader en de dorpsoudste ongeveer anderhalve maand onderdook bij uw oom [R.] in Madikhel (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u daags na het gesprek tussen uw vader en de dorpsoudste Afghanistan al verliet (CGVS, p. 28). Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u aan dat u eerder gesproken had over anderhalve dag en dat u niet wist waarom ze anderhalve maand genoteerd hadden (CGVS, p. 37). Dit houdt geen steek. Zoals hierboven reeds aangestipt had u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen bij de eerdere interviews die van u werden afgenomen (CGVS, p. 3). Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u niet anderhalve dag bij uw oom doorbracht, maar hoogstens een nacht in zijn woning verbleef: het gesprek tussen uw vader en de dorpsoudste was 's avonds en de volgende ochtend verliet u het land (CGVS, p. 27 en 28). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts kan er gewezen worden op de vaststelling dat de door u neergelegde brief, die opgemaakt zou zijn door uw broer en geverifieerd en afgestempeld zou zijn door de dorpsoudste, niet overeenkomst met de inhoud van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Vooreerst kan er opgemerkt worden dat uw broer met geen woord repte over de aanslag op de legerbasis. Gelet op uw verklaringen dat uw broer bij deze aanslag het doelwit was, zou dit nochtans in alle redelijkheid verwacht kunnen worden. Voorts stelt uw broer in deze brief dat hij verschillende keren werd bedreigd door de tegenstanders van de regering. Hij werd gevraagd om zijn dienst bij het Afghaanse leger te verlaten en te werken voor de tegenstanders van de regering. Na deze waarschuwing nam uw broer contact op met de dorpsoudste, waarna hij besloot dat u het land moest verlaten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw broer slechts één telefonische bedreiging had gekregen (CGVS, p. 25). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het niet uw broer was die de dorpsoudste inlichtte, maar dat de imam van de moskee van het dorp in opdracht van de taliban de dorpsoudste benaderde. Deze man bracht uw vader op de hoogte, die hierop heel snel uw broer contacteerde (CGVS, p. 23, 25 en 28), hetgeen volledig omgekeerd is aan wat er in de brief wordt gesteld. De vaststelling dat de inhoud van deze brief niet strookt met uw verklaringen doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast kan erop gewezen worden dat u geen enkele informatie aanbracht waaruit blijkt dat er zes maanden voor uw vlucht uit Afghanistan een aanslag gepleegd zou zijn op een legerbasis in Khost. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat over een dergelijk incident, waarbij drie Afghaanse militairen het leven lieten en die plaatsvond op een basis waar veel Amerikanen gelegerd zouden zijn (CGVS, p. 32 en 33), bericht zou worden. Dat u hierover niet het minste (begin van) bewijs kan voorleggen is weinig aannemelijk. Voorts is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat, opnieuw in het licht van uw verklaringen dat er op de basis waar uw broer gelegerd was zo'n acht- tot negenhonderd militairen verbleven, onder wie veel Amerikanen (CGVS, p. 32 en 33), uw broer bij deze aanslag gevisieerd zou zijn geweest. Gevraagd waarop u zich baseerde om dit te stellen verklaarde u slechts dat tijdens het telefoongesprek van zes maanden voor de aanslag gezegd werd dat uw broer niet veilig was op zijn werk. Deze uitleg kan in alle redelijkheid niet overtuigen. Dat één van uw dorpsgenoten, een verre neef van de imam van uw moskee (CGVS, p. 25 en 26), deze aanslag gepleegd zou hebben, is voorts, nogmaals gezien u geen enkele informatie over deze aanslag aanbracht, niets meer dan een blote bewering. Andere elementen waarop u zich baseerde, kon u niet voorleggen (CGVS, p. 26 en 27). Hierbij kan overigens nog

aangestipt worden dat u over deze aanslag met geen woord repte tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien er al een aanslag gepleegd zou zijn en indien hierbij uw beweerdde broer het doelwit geweest zou zijn, dan is het in alle redelijkheid allerminst aannemelijk dat u hierover niet sprak van zodra u daartoe de mogelijkheid had. Ook deze vaststellingen aangaande uw problemen met de taliban doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot is het ook nog opvallend dat u op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw familie enkele dagen na uw vertrek uit Afghanistan ernstige problemen kende met de taliban: ze kwamen naar uw woning, omsingelden en doorzochten uw huis en gaven uw vader aan de moskee enkele rake klappen (CGVS, p. 22 en 23), maar dat u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de

internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze

intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan de taskara van uw vader kan, gezien de authenticiteit van dergelijke documenten zoals reeds aangestipt niet nagegaan kan worden, geen waarde gehecht worden, temeer daar het gaat om een kopie en de bewijswaarde aldus bijzonder relatief is. Hetzelfde geldt overigens voor de door u neergelegde legerbadge en de bankkaart. Ook dit zijn louter kopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze nagegaan kan worden. De identiteitsgegevens van de bankkaarthouder beperken zich overigens tot 'Faridullah'. Uit niets blijkt bijgevolg dat het om de bankkaart van uw beweerde broer zou gaan. De foto's van de persoon in legeruniform zijn voorts niet van die aard dat deze kunnen aantonen dat u een broer heeft die gediend heeft in het Afgaanse leger. Uit niets blijkt immers wie er afgebeeld staat, laat staan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Hetzelfde geldt voor de foto van u en uw broer volgens u op zijn proclamatie. Uit niets kan opgemaakt worden dat het om u en uw broer gaat, evenmin blijkt hieruit dat deze foto werd genomen op zijn afstudeerceremonie. Uit de enveloppe blijkt tot slot enkel dat u in de zomer van 2021 post kreeg vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Wat betreft het risico op vervolging schetst verzoeker eerst een beeld over de algemene situatie in Afghanistan. Hij doet dit door te verwijzen naar verschillende krantenartikelen, rapporten en arresten van de Raad. Hij brengt naar voor dat uit deze bronnen blijkt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is, dat vrouwenrechten niet gerespecteerd worden, dat er geen sprake is van een gematigde taliban en dat universele mensenrechten niet gerespecteerd worden. Vervolgens citeert hij een krantenartikel van eind augustus 2021 waarin een woordvoerder van de taliban aankondigt dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan, nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa worden geweigerd, zouden vervolgen. Hij betoogt dat deze verklaring minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan vormt. Volgens hem hebben de taliban, nu ze de volledige controle over Afghanistan hebben, evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. Hij voert aan dat in een situatie waar de taliban hoe langer hoe meer blijf geven van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, de nood aan bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd. Hij meent dat de verklaring van de woordvoerder van de taliban eind augustus 2021 ernstig dient te worden genomen en dat hij het voordeel van de twijfel verdient.

2.3. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar een rapport met algemene landeninformatie en een arrest van de Raad. Hij stelt hier verder bij dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft. Hij meent dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Hij meent dat over heel het land nog veel IED's verspreid liggen die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers. Volgens hem is de taliban niet bij machte om "*non-state armed groups*", waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden. Dit maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Hij betoogt dat de aanwezigheid van verschillende "*NSAG's*" en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. Hij vermeldt dat, in de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022, er reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers zijn gevallen ingevolge willekeurig geweld. Hij meent dat het eigenlijke aantal ongetwijfeld nog veel hoger ligt. Volgens hem dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij voert aan dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wegens het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van "*NSAG's*" waaronder ISKP en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zullen ontwikkelen. Volgens hem was de motivering in de bestreden beslissing op dat vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van het willekeurig geweld.

2.4. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) verwijst verzoeker naar verschillende rapporten en krantenartikelen die een beeld schetsen van de algemene humanitaire en economische situatie in Afghanistan en naar een arrest van de Raad. Vervolgens stelt hij hierbij dat er sinds de machtsvername van de taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Hij voert aan dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, ofwel 18,8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood was. 6,8 miljoen Afghanen stonden op de rand van de uithongering. De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan volgens hem moeilijk ontkend worden. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich daar ook van bewust lijkt, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Volgens hem meent de commissaris-generaal dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden maar dat het veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking

tussen verschillende elementen en economische factoren. Vervolgens citeert verzoeker richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, considerans 6 en considerans 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. Hij meent dat de belangrijkste oorzaak van de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of het nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten. Verzoeker is van oordeel dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker legt uit dat de taliban lang hebben gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De taliban schenden daarbij fundamentele mensenrechten en staan weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook volgens verzoeker geen twijfel dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Hij stelt dat in weerwil van de motivering van de commissaris-generaal de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

2.5. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.6. Stukken

2.6.1. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift volgende stavingstukken, waarvan hij de weblinks bijbrengt:

- AP News, *“Taliban vow to respect women, despite history of oppression”*, 18 augustus 2021;
- UN News, *“Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights”*, 14 december 2021;
- The Guardian, *“Is it a crime to study?: outcry as Taliban bar girls from secondary schools”*, 23 maart 2022;
- InfoMigrant, *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront “traduits en justice”*”, 31 augustus 2021;
- Kronen Zeitung, *“Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!”*, 30 augustus 2021;
- ASYLOS, *“Afghanistan : COI Repository”* van 1 september 2021 – 30 maart 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, COI Report;
- IPC, *“Technical Manuel Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions”*;
- Human Rights Watch, *“Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”*, 17 maart 2022;
- Dr. Ramiz Alakbarov, *“Statement”*, 15 maart 2022;
- Aljazeera, *“In Afghanistan, people selling babies, young girls to survive”*, 31 maart 2022;
- NZ Herald, *“Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision”*;
- World Vision, *“Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food”*, 22 december 2021;
- Human Rights Watch, *“Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis”*, 1 maart 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 20 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. *“Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. *“Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022.

3.2. Op 27 maart 2023 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarin hij nieuwe elementen aanbrengt.

Hij stelt dat hij onlangs een aantal originele documenten ontvangen heeft met betrekking tot het werk van zijn broer F. waaruit enerzijds blijkt dat zijn broer voor het leger heeft gewerkt en anderzijds een begin van bewijs blijkt van de verwantschap tussen hem en F. aangezien de taskara de naam van de vader vermeldt. Hij brengt volgende documenten bij:

- Kopie van de taskara van zijn vader;
- Kopie van de taskara van zijn broer F.;
- Kopie van de legerkaart van zijn broer F.;
- Kopie van de bankkaart van zijn broer F.

3.3. Op 28 maart 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota neer ter terechtzitting waarin hij volgende documenten aanbrengt:

- Originele taskara van zijn broer F.;
- Originele taskara van zijn vader.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij vreest door de taliban vermoord te worden omdat zijn broer bij het Afghaanse leger werkte. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt de verzoeker een aantal documenten voor: zijn originele taskara, een kopie van zijn vaders taskara, een kopie van de legerbadge van zijn broer, een kopie van de bankkaart van zijn broer, verscheidene attesten met betrekking tot de opleiding en tewerkstelling van zijn broer, een brief van zijn broer, screenshots van audiogesprekken met zijn broer, foto's van zijn broer, een enveloppe, een schooldocument van zijn broer, een screenshot van zijn Facebookpagina en ten slotte een kopie van de taskara van zijn broer.

Samen met zijn eerste aanvullende nota legt verzoeker nog een aantal bijkomende documenten voor: een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van de taskara, alsook een kopie van de legerkaart en de bankkaart van zijn vermeende broer F.

Bijkomend legt verzoeker ter terechtzitting samen met zijn tweede aanvullende nota nog volgende originele documenten voor: de taskara van zijn vermeende broer F. en de taskara van zijn vader.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Vooreerst stelt de bestreden beslissing omtrent verzoekers neergelegde taskara op pertinente wijze het volgende:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u uw originele taskara neer (CGVS, p. 16). Dit volgens u originele document, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier, kan echter bezwaarlijk als een authentiek exemplaar gezien worden. Het serienummer net onder de hoofding moet, zo blijkt uit de beschikbare informatie, op het document met een stempel aangebracht worden, hetgeen op uw document niet het geval is: het gaat hier immers om een kopie. Geconfronteerd met deze vaststelling, herhaalde u dat u dit document zelf in Khost verkreeg, dat u het daar op deze manier kreeg en dat dit het origineel is, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven (CGVS, p. 16). Bovendien kan er gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De waarde van Afghaanse (identiteits)documenten is bijgevolg bijzonder relatief. Deze vaststellingen betreffende het enige document dat u ter ondersteuning van uw beweerde identiteit aanbracht en waaraan geen enkele authenticiteitswaarde gehecht kan worden zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw identiteit danig op de helling.”

Met betrekking tot de voorgelegde attesten met betrekking tot de opleiding en tewerkstelling van zijn broer alsook zijn taskara, zijn diploma en zijn resultaten van de middelbare school stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende: *“Uw verklaringen over de door u neergelegde attesten met betrekking tot uw broers opleiding en tewerkstelling bij het Afghaanse leger kunnen voorts niet meteen overtuigen. Over het eerste attest (A) verklaarde u dat het ging over de achttien maanden durende officiersopleiding in Kabul. Over de inhoud van deze opleiding had u echter geen informatie (CGVS, p. 19). Uit de vertaling blijkt echter dat dit een attest is van een commandotraining die elf maanden duurde. Betreffende het tweede attest (B) verklaarde u dat uw broer een deel van de opleiding goed had afgewerkt en dat hij daarom een certificaat kreeg (CGVS, p. 20). Op dit certificaat staat echter dat het een appreciatiebrief is die opgemaakt werd op 17/12/1399 (= 7 maart 2021), i.e. geruime tijd na het einde van zijn opleiding. Ofschoon u voorts verklaarde dat dit attest opgemaakt was door zijn leerkrachten (CGVS, p. 20), werd het ondertekend door de commandant van het 203e korps van het Afghaanse leger. Met betrekking tot het derde attest (C) gaf u aan dat dit attest aangaf dat uw broer goed had meegewerkt tijdens de opleiding (CGVS, p. 20). Nochtans blijkt uit de vertaling ervan dat het louter een bewijs is van het succesvol doorlopen van enkele opleidingen. Ook betreffende het laatste attest (D) zijn uw verklaringen niet overtuigend. U gaf aan dat uw broer blijkbaar ergens goed zijn job had gedaan en dat ze hem hiervoor wilden bedanken (CGVS, p. 20). Uit de vertaling blijkt echter dat het gaat om het succesvol afronden van een basisopleiding. Ofschoon u stelde dat dit document opgesteld werd op de legerbasis (CGVS, p. 20), blijkt dit geenszins het geval te zijn. Uw verklaringen over deze documenten kunnen aldus allerminst overtuigen. Betreffende al de door u neergelegde documenten met betrekking tot [F.] – zijn taskara, zijn werkattesten en zijn diploma en resultaten van de middelbare school - kan overigens nog aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagmaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Bovendien kan aangestipt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts kopies zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier na te gaan is. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief.”*

Verder merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook terecht op dat de verklaringen van verzoeker in meerdere gevallen niet overeenstemmen met de documenten die hij voorlegt. Zo stroken verzoekers verklaringen met betrekking tot het contact met zijn broer niet met de screenshots van de audiogesprekken en komen zijn verklaringen met betrekking tot de aanslag op de legerbasis en de eenmalige telefonische bedreiging van zijn broer niet overeen met de inhoud van de brief van zijn broer die hij neerlegt.

Aan de foto's die verzoeker bijbrengt waarop zijn broer te zien zou zijn, kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto's dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto de broer van verzoeker is.

Verzoeker verklaart in zijn eerste aanvullende nota dat hij "*heel onlangs*" een aantal originele documenten gekregen heeft met betrekking tot het werk van zijn broer. Echter brengt hij slechts kopies van deze documenten bij en niet de originele stukken. Bovendien blijkt dat deze documenten, namelijk de kopie van zijn vaders taskara, alsook een kopie van de legerbadge, bankkaart en taskara van zijn broer, geen 'nieuwe' documenten betreffen aangezien verzoeker deze kopies reeds bijbracht tijdens het persoonlijk onderhoud. Naast het feit dat aan deze documenten slechts beperkte bewijswaarde gegeven kan worden, aangezien uit algemene informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en er sprake is van wijdverspreide corruptie, blijkt dus ook dat deze documenten reeds door verzoeker neergelegd werden en als gevolg hiervan reeds mee betrokken werden en in rekening gebracht werden bij de beoordeling die gemaakt werd in de bestreden beslissing. Het feit dat hij deze documenten nogmaals aanbrengt via een aanvullende nota doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, volledig ongemoeid laat in zijn verzoekschrift.

Ook de documenten die verzoeker bijbrengt ter terechtzitting kunnen de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht plaatsen. Opnieuw zijn dit documenten die reeds eerder tijdens de procedure werden bijgebracht (taskara van zijn vader en taskara van zijn broer), al gaat het nu om de zogenaamd originele documenten. Bovendien blijkt het document waarnaar verzoeker verwijst als de taskara van zijn broer een andere titel te dragen, namelijk "*Islamic Republic of Afghanistan – Afghanistan Central Civil Registration Authority*" en gelijkt dit document ook niet op het eerdere document dat verzoeker neerlegde als zijnde de kopie van zijn broers taskara. Ten slotte zijn deze documenten ook niet vertaald. Als verzoeker documenten neerlegt, dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit houdt in dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling, op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken.

Verzoeker slaagt er met deze documenten aldus niet in om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing op dienstige wijze te weerleggen.

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, door verzoeker volledig ongemoeid gelaten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, met name dat hij vreest door de taliban vermoord te worden omdat zijn broer voor het Afghaanse leger werkte. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij verzoekers beweerde identiteit aangezien de zogenaamde originele taskara die verzoeker voorlegde geen stempel bevat zoals een authentiek exemplaar zou moeten hebben en er bovendien uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van wijdverspreide corruptie in Afghaanse documenten;
- verzoeker sinds zijn aankomst in Europa reeds vier verschillende geboortedata opgegeven heeft;
- verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft met betrekking tot zijn broers en zussen. Hij verklaarde namelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij twee zussen en een broer had waarbij hij F. niet vernoemde om vervolgens bij het Commissariaat-generaal te verklaren dat hij drie broers en drie zussen heeft;

- het bevreemdend is dat zijn broer F. geen gebruik zou maken van zijn originele familienaam, maar een nieuwe naam zou gekozen hebben omdat hij deze mooi vond en deze zonder meer kon gebruiken om een officiersopleiding aan te vatten;
- verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen met betrekking tot het werk van zijn broer. Hij kan niet situeren waar zijn broer gestationeerd was en legt geen eenduidige verklaringen af over zijn rang in het leger. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat iemand met de rang van tweede luitenant de verantwoordelijkheid zou dragen over alle controleposten in zijn regio;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot de attesten die hij neerlegt omtrent zijn broers opleiding en tewerkstelling niet kunnen overtuigen. Deze stemmen namelijk niet overeen met de inhoud van de voorgelegde attesten zelf. Er wordt opnieuw gewezen op de wijdverspreide corruptie;
- verzoekers verklaringen omtrent het contact met zijn vermeende broer niet overeenstemmen met de Messenger-gesprekken die hij voorgelegd heeft.
- verzoeker verschillende verklaringen afgelegd heeft over het tijdstip waarop hij Afghanistan verlaten heeft;
- verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de duur van zijn verblijf bij zijn oom na het gesprek van zijn vader met de dorpsoudste;
- de door verzoeker neergelegd brief niet overeenstemt met de inhoud van zijn verklaringen die hij aflegde bij de commissaris-generaal. In de brief zou door zijn broer namelijk verklaard worden dat hij meerdere keren bedreigd werd waarop zijn broer de dorpsoudste inlichtte terwijl verzoeker slechts van een eenmalige telefonische bedreiging spreekt en verklaarde dat de imam de dorpsoudste inlichtte;
- verzoeker geen enkele informatie aanbrengt over de aanslag die zes maanden voor zijn vertrek gepleegd zou zijn op de legerbasis in Khost;
- verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de ernstige problemen die zijn familie met de taliban ondervonden zouden hebben enkele dagen na zijn vertrek uit Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

5.3.1. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Daar de door de commissaris aangehaalde vaststellingen en overwegingen pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet worden betwist, worden zij door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.4.1. *In casu* stelt de verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, aangezien hij een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke

Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 74). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-facto* regeringen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar

ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Echter, een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man, die weliswaar geen duidelijkheid brengt omtrent zijn geboortjaar, maar wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij heeft Afghanistan in juni 2019 verlaten. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim drie jaar in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -

verzwarend zou zijn. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

5.4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Khost. De Raad stelt vast dat voor de provincie Khost geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

6.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS